

Dopis od Preláta (červen 2008)

„Poznat, zakusit, žít, svědčit. Do těchto čtyř slov lze shrnout odpověď křesťanů na Boží lásku.“ Boží otcovské a milující srdce je středem zájmu Preláta v dopise pro tento měsíc.

03.08.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Při psaní tohoto červnového dopisu se mi do srdce vlévá potřeba vzdát opět Bohu díky za veškeré jeho dary.

Slavnost Božího Těla, v jejíž předvečer jsem udělil kněžské svěcení třiceti šesti jáhnům z prelatury Opus Dei, slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova před dvěma dny, a včerejší sobotní svátek Navštívení Panny Marie, jsou pozvánkou k tomu, abychom zvětšili svou vděčnost vůči našemu Spasiteli, z jehož otevřeného srdce na kříži k nám proudí všechna dobra. Naše vděčnost se obrací také k Nejsvětější Panně Marii, která je **velkolepým a plodným** korytem – jak říkal svatý Josemaría – skrze něž k nám přichází veškeré milosti z nebe. Vzývám její Neposkvrněné srdce – včera byla její liturgická památka, ačkoliv se tento rok neslaví – a prosím ji, aby nám věnovala laskavě svou pozornost, a my se naučili každý den více a lépe jednat se třemi osobami Nejsvětější Trojice. Jakým způsobem se obracíš na Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha svatého?

Haurietis aquae in gaudio de fontibus salutis[1], budete vážit vodu s radostí z pramenů spásy. Tato slova proroka Izaiáše dávají jméno encyklice, jíž papež Pius XII. vzpomněl první sté výročí rozšíření svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova do celé církve.

Připomínaje tento dokument, píše Benedikt XVI., že **Spasitelův probodený bok je pramenem, k němuž nás zve encyklika *Haurietis aquae*: musíme přicházet k tomuto prameni, abychom získali opravdové poznání Ježíše Krista a zakusili hlouběji jeho lásku**[2].

Byl jsem svědkem toho, že svatý Josemaría vždy pěstoval obrovskou zbožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Měl ji v duši již od dětství a během let zapouštěla stále hlubší kořeny v jeho vnitřním životě a dogmatickém vzdělání. Ve chvílích potíží pro život církve – a tím také pro tuto částku, jíž je Dílo – zasvětil Opus Dei Nejsvětějšímu Srdci

Ježíšovu. Později, když se v některých kruzích pohrdalo touto velkou zbožností, vystoupil na její obranu s vášnivou láskou a teologickou hloubkou, jak lze vidět v jedné z homílií zachycených v knize *Jít s Kristem***[3]**. Uchyloval se k milosrdenství tohoto Srdce, a tak – přes všechny potíže, jež se objevovaly – postupoval dál s klidem a radostí, kterou svět nemůže dát**[4]**.

Uvažoval nad obrovským bohatstvím, ***které se skrývá ve slovech „Nejsvětější Srdce Ježíšovo“***. Když mluvíme o lidském srdci – zdůrazňoval – ***nemáme na mysli pouze city, ale celého člověka, který miluje, má rád a má nějaký vztah k druhým lidem. A ve způsobu vyjadřování autorů Písma, kteří chtěli, abychom pochopili Boží záležitosti, je srdce považováno za souhrn i pramen, za výraz pro nejlepší obsah a***

prazáklad myšlenek, slov i skutků
[5].

*Deus caritas est***[6]**, Bůh je láska. Ve své nekonečné lásce poslal Bůh Otec na svět svého jednorozeného Syna, *aby každý, kdo v Něj uvěří, nezemřel, ale měl život věčný***[7]**. Pro stejně nekonečnou lásku se vtělil Ježíš Kristus v lůně Panny Marie, přebýval v tmavém koutu naší země, pracoval s námi, trpěl a radoval se s námi a nakonec zemřel na dřevě kříže a obětoval tak dobrovolně svůj život, aby nás vykoupil z našich hříchů. Z této lásky nám daroval svou matku za naší matku, když umíral na Golgotě. Skrze vzkříšení a nanebevstoupení nám z lásky v jednotě s Otcem poslal Ducha svatého, a navíc ještě zůstal s námi v Nejsvětější svátosti oltářní: se svým tělem a svou krví, se svou duší a božstvím, učiněným chlebem života, pokrmem naší duše a našich těl, znamením a semenem slavného

vzkříšení, které také my očekáváme. Duch svatý, láska Otce a Syna, nás působením své milosti učí, jak neustále postupovat na cestě svatosti.

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu je pro nás naléhavou výzvou k uvažování nad ústředními tajemstvími naší víry: ***můžeme prokázat jistotu Boží lásky a opravdovost jeho oběti za nás. Když doporučujeme úctu k Nejsvětějšímu Srdci, doporučujeme, abychom se utíkali celou svou osobností, svými city, svými myšlenkami, svými slovy i skutky, svou prací i svými radostmi k celému Ježíši. Pravá úcta k Ježíšovu Srdci spočívá v poznávání Boha a v poznávání sebe sama, v následování Ježíše a utíkání se k němu – k tomu, který nás povzbuzuje, poučuje, vede. V této úctě není místo pro žádnou povrchnost, ledaže člověk, po lidské stránce nedokonalý,***

nedokáže dobře chápat vtěleného Boha[8]. Jsme přátelé tohoto zpytování svědomí, kdy se každodenně díváme na sebe v Pánu?

Uctívání Nejsvětějšího Srdce Ježíšova se nám jeví jako odpověď církve na nekonečnou lásku Nejsvětější Trojice ke svým stvořením. Svatý Otec ukazuje, že toto uctívání **je zároveň i obsahem veškeré skutečné křesťanské spirituality a zbožnosti. Proto je důležité podtrhnout, že kořeny této zbožnosti jsou tak staré jako samo křesťanství[9].**

Vyzývá proto katolíky, aby se otevřeli tajemství Boha a jeho lásky a nechali se jím proměnit[10]. A navrhuje obrátit se k tomuto prameni, abychom získali skutečné poznání Ježíše Krista a zakusili hlouběji jeho lásku. Tak můžeme lépe pochopit, co znamená *poznat* v Ježíši Kristu lásku Boží, *zakusit ji* tím, že budeme mít oči upřené na něj, až

budeme žít plně ze zakoušení této lásky a mohli ji tak předávat ostatním[11].

Poznat, zakusit, žít, svědčit. Do těchto čtyř slov lze shrnout odpověď křesťanů na Boží lásku. Vzpomínám si na ostatní *etapy* křesťanského života, na které svatý Josemaría ukazoval již na počátku svého zakladatelského poslání a jež neúnavně připomínal. ***V tomto úsilí o identifikaci s Kristem – poukazoval – rozlišují jakési čtyři stupně: hledat Krista, nalézt ho, hovořit s ním, milovat ho. Vžijte se do toho, že se nalézáte v první etapě. Hledejte ho usilovně, hledejte ho sami v sobě ze všech svých sil. Budete-li to dělat opravdu usilovně, pak se odvažují vám zaručit, že jste ho už vlastně našli, že jste s ním už začali hovořit a milovat ho a uskutečňovat tuto konverzaci v nebi (srov. Flp 3, 20)[12].***

Nejprve tedy *hledejme* den po dni Krista, s hladem a žízní po jeho společnosti: *jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne duše má po tobě, Bože***[13]**. Dbejme proto na naši křesťanskou zbožnost, již chceme naplnit naše dny, zvláště na mši svatou a modlitbu, jak vnitřní, tak ústní. Vzávejme přímluvu naší Panenské Matky, Andělů strážných a svatých, kteří se již radují z Boha. Utíkejme se vroucně k svatému Josemaríovi, který nás učil – nás a tisíce dalších lidí – svým slovem a příkladem cestám důvěrného vztahu k Bohu v běžném životě.

Tato vytrvalá snaha o vztah s Pánem – také tehdy, když se cítíme vyprahlí a bez chuti – nás povede k tomu, že *zakusíme* jeho přítomnost vedle nás. Je nasnadě, že zde nemluvíme o ničem citovém, ale spíše o jistotě – zrozené z víry a vlité Duchem svatým do duše – že jsme opravdu díky milosti živým chrámem Nejsvětější Trojice; že – jak

nesčíslněkrát napsal svatý Pavel – žijeme v *Kristu Ježíši*. A tak *abyste zakořenění a upevnění v lásce byli schopni pochopit – jako všichni křesťané – celou tu šířku a délku, výšku i hloubku, poznat Kristovu lásku, přesahující všechno poznání, a dosáhnout plné míry Božích darů*[14].

Papež ujišťuje, že **zkušenost a poznání se nemohou rozdělit: jsou velmi těsně spojeny. Ostatně je dobré vyzdvihnout, že skutečné poznání Boží lásky je možné pouze v kontextu postoje pokorné modlitby a velkorysé pohotovosti**[15]. Takto dosáhneme toho, že budeme žít v Kristu; to znamená vztahovat k němu všechny záležitosti a okamžiky, dělat všechno s jediným cílem: zalíbit se mu, vyprázdnit se od nás samotných, aby v nás mohl přebývat Pán; taková je zkušenost víry svatého Pavla, když píše: *už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve*

víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval [16].

S jakou silou odpověděl svatý Josemaría na tato vnuknutá slova! ***Jsmeli věrni Ježíši Kristu, jeho život se nějakým způsobem opakuje v životě každého z nás. Projevuje se to ve vnitřním procesu sebeposvěcování i ve vnějším chování[17].*** A jindy: ***Pohlédl jsi na mě s vážnou tváří... ale nakonec jsi pochopil má slova: „Chci v dětech Božích obnovit život Krista tím, že o něm rozjímám, abych jednal jako On a mluvil pouze o NĚm.“[18].***

Pokud se budeme snažit každý den zůstávat v Kristu a žít se Kristem, nezbytně se naše víra přemění v apoštolát: vydáme svědectví Pánu slovy a skutky, celým životem; a mnoho lidí se bude cítit přitahováno Ježíšem i přes – nebo spíše pro – náš osobní boj, složený z vítězství a

porážek, jež můžeme proměnit v triumfy, pokud se obrátíme na Boží milosrdenství a začneme znovu.

Jestliže milujeme Boha, jsme pokorní a bojujeme, nebudeme takové nezdary nikdy brát příliš vážně. Neboť potom také vydržíme v bojích a dobudeme velkých vítězství v Božích očích. Neexistují nezdary, jestliže pracujeme s ryzím úmyslem, snažíme se plnit vůli Boží a stále počítáme s jeho milostí a naší ubohostí [19]. Jaká apoštolská přání máme každý den?

Udržujme s velkorysou pevností vztah k Ježíši Kristu a snažme se přivést k němu mnoho duší.

Utíkejme se k přímlově svatého Josemaríi, která je tak mocná před Pánem a připravujme tak již od nynějška jeho svátek 26. června. Dejme ho poznat mnoha lidem, ukažme jim příklad a učení našeho Zakladatele.

Před dvěma týdny jsem jel do Barcelony a před návratem jsem se pomodlil v bazilice Panny Marie z Merced v doprovodu vás všech. Poprosil jsem tam Pannu Marii, abychom všichni začlenili do své cesty slova svatého Petra, nad nimiž v tomto městě hluboce rozjímal náš Otec před svou první cestou do Říma, když se chystal otevřít univerzální právnickou cestu pro Opus Dei: *ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te* **[20]**; podívej, my jsme opustili všechno a šli jsme za tebou. Tato věta je v evangeliu zaznamenána proto, abychom ji my křesťané uváděli ve skutek v našem chování a říkali ji do uší našim přátelům, neboť nikdo nemůže sloužit dvěma pánům**[21]**. Moc dobře se tam modlilo před obrazem Panny Marie z Merced, spolu s celým Dílem, jak to udělal svatý Josemaría v roce 1946 a při jiných příležitostech.

Než skončím, rád bych vám připomněl blížící se 29. červen, slavnost svatého Petra a Pavla, kdy začíná *rok svatého Pavla*, který vyhlásil papež Benedikt XVI., aby připomněl dva tisíce let od narození apoštola pohanů. S přáním následovat pokyny svatého Otce při slavení tohoto dvoutisícího výročí vám navrhuji, abyste poznali lépe život a dílo tohoto velkého apoštola, patrona Díla, a četli a rozjímali do hloubky nad *Skutky apoštolů* a Pavlovými spisy. Svatý Pavel je pro všechny křesťany úžasným vzorem lásky ke Kristu, věrnosti povolání a horoucího zápalu pro duše. Prosme ho zvláštním způsobem za duchovní a apoštolské plody tohoto výjimečného roku, který je mu věnovaný.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. června 2008.

[1] *Iz* 12, 3.

[2] Benedikt XVI., List u příležitosti 50. výročí encykliky Pia XII. *Haurietis aquae*, 15. 5. 2006.

[3] srv. Svatý Josemaría, Homilie „Kristovo srdce, pokoj křesťanů“, 17. 4. 1966, v *Jít s Kristem*, č. 162.

[4] srv. *Jan* 14, 27.

[5] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 164.

[6] 1 *Jan* 4, 8.

[7] *Jan* 3, 16.

[8] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 164.

[9] Benedikt XVI., List u příležitosti 50. výročí encykliky Pia XII. *Haurietis aquae*, 15. 5. 2006.

[10] *Tamtéž*. [11] *Tamtéž*. [12] Svatý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 300.

[13] *Ž* 42,2.

[14] *Ef* 3, 17–19.

[15] Benedikt XVI., List u příležitosti 50. výročí encykliky Pia XII. *Haurietis aquae*, 15. 5. 2006.

[16] *Gal* 2, 20.

[17] Svatý Josemaría, *Brázda*, č. 418.

[18] *Tamtéž*, č. 886.

[19] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 76.

[20] *Mt* 19, 27.

[21] srv. *Mt* 6, 24.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-cerven-2008/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cerven-2008/) (16.03.2026)